

patto andeks annaks, kui teised temma, isse tehtud, häddha ja viljetsusse läbbi saaksid parrandud.

Kes on norest põlwest sodik

Sörnakuulmatta ja jodik,

Sellel' pole ei anna mahti,

Et ta jomast peäsekse lahti;

Maggusamaks lähhääb viin,

Sureks haigus, wallo, piin,

Keelwad tööd ja teggo tehha,

Rööm on otsas, paljas häddha! —

Se, kes wöttab napso heast,

Paietab wälja teiste seast:

Ninna külmas finnire,

Sojas tulsi-punnane!

Juntide kiusamisest.

Saksamaal, keiser Fridriku valitsusse ajal, uppusid, ühhel päeval, kolm Winiliini noormeest ühhe sure süggamo tiisi, nödra ja läbbi, ärra; agga legi ei näinud nende surmia, waid ollid äkkiste kaddunud. Pea pärast sedda tõusis jut rahwa seas, et Judid neid olle ärra tapnud. Nende uppusud noordemeeste wannemad ja suggulased töösid suurt kärja ja kaebasid kohtuse, et Judid sedda olle teinud. Nüüdo

mõeti mõnned Judid finni ja pinati ratta peäl ni kaua, kui wallo pärast ennaast süalluseks tunnistasid, et nende rahwoos sedda teinud. Selle peale said kolm sadda Jututi ellawalt ärapöletud.

Kewwade, kui jä sillas, leiti need kolm surno-lekha tiigist, kes nödra ja peale ollid läinud liugo lassima, kelle jalge fulges veel kiusad finni ollid. Kohhus ja arstid watajid nende ihhud läbbi; agga ei leitud seal mingisugust armi, mis wäggise surma olleks tähhendanud. Kohhus näggi nüüd kül, et Judid ilmasüta ollid pinatud ja surmatud; agga wägga hilja! Jutide kiusajad ja walletunnistajad langejad jälle kohto alla; agga ei sanud mitte ärapöletud, mis nemmad kül ollid teninud, sest et nemmad kujast süddamest Judorahwaist kiusasid, ja isse ollid ommeti kattoligi risti ussu innimesed.

Nenda orwawad mitto ja mitto rietiinnimest Jummalale melehead teggewad, kui nemmad teise usso innimesi sawad waewada; agga süddame tunnistus ütleb: „Kui temma ommas süddameskiusamisse peale agga mötleb ja alles isseenusega arro peab, kuida ja mil wihil se parrem ja tullusam olleks, isseenast õigeks pannes, se